

Prologas

Pro aukštus langus plieskianti skaisti saulė nužėrė grindis ir baldus akinančiais spinduliais. Gelsva šviesa užliejo visas kambario kertes, išryškindama elegantiškas proporcijas. Tai katastrofa. Vienintelis dalykas, apie kurį nepagalvojo, buvo saulėta diena.

Ji siekė maksimalaus įspūdžio. Drabužiai, šukuosena, papuošalai — viską apgalvojo iki smulkmenų; bet koks netikslumas galėjo sukelti jam abejonę. Tačiau subtilaus apšvietimo ir mistiškų šešėlių, turėjusių užbaigti iliuziją, nebuvo nė kvapo: kambarys priminė prožektorių nutviekstą sceną. Londone dabar spalio pabaiga. Turėjo pliaupti lietus.

Ji nežinojo, ko griebtis. Gal užtraukti užuolaidas? Ne, taip nieko neišdegs. Pernelyg akivaizdu, be to, jam nepatiktų. Vis dėlto laikas seko, jai reikėjo tuoj pat ką nors sugalvoti. Greitai stumtelėjo kelis baldus, kad atrodytų nepriekaištingai: atgręžė odinę fotelį durų pusėn tiek, kad galėtų matyti jo veidą nepasukdama galvos. Bet ne tiek, kad žiūrėtų tiesiai į akis. Tada neturėtų kur pasislėpti. Be abejo, ji sėdės nugara į langą, kad bent menkas šešėlis kristų ant veido ir paslėptų netyčia išsiduoti galinčias akis.

Ji buvo visiškai pasiruošusi. Dabar liko tik laukti ir svarstyti, kas neišvengiamai įvyks. Visi kūno raumenys buvo įsitempę, pečiai pastirę. Ji prisivertė atsipalaiduoti. Išgirdo prie durų sustojančio taksi padangų cypimą, užsitrenkiančias dureles. Metusi greitą žvilgsnį į veidrodį, įsitikino, kad atrodo tobulai, bet išsigando, išvydusi savo akis, bylojančias

apie viduje šėlstančią audrą. Ji giliai įkvėpė, nuvijo galvoje besisukančias mintis ir vaizdinius ir iš paskutiniųjų pasistengė suimti save į rankas.

Kelias minutes negirdėjo nė garso, bet žinojo, kad jis viduje. Žingsnių nebuvo girdėti: minkštas ilgo plauko kilimas, kuriuo buvo išklotas vestibulius ir laiptai į trečią aukštą, sugėrė visus garsus. Jis traukė tiesiai į miegamąjį. Tą bylojo nutirpęs kūnas.

Durys lėtai atsivėrė, bet jis liko stovėti tarpduryje, nutaisęs neperprantamą miną. Kelias minutes patylėjo, ji ramiai žvelgė jam į akis. Niekas nepaneigs, kad jis — išvaizdus vyras. Pagal užsakymą siūtas kostiumas gulėjo it nulietas ir paryškino aukštą, liekną figūrą, žilstelėję plaukai sušukuoti kaip visada tvarkingai. Jis iki pat panagių atrodė kaip daug pasiekęs žmogus, o toks ir buvo. Nieko nuostabaus, kad žiniasklaida jį dievina.

Galiausiai jis nusišypsojo, bet šypsena atspindėjo tik menką pergalės, kurią neabejotinai jautėsi pasiekęs, šešėlių. Jos širdis neramiai daužėsi, bet žvilgsnis nekryptelėjo.

— Žinotau, kad ateisi. — Jis pritilo ir nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. — Juk neturėjai pasirinkimo, tiesa? — Pasakui linktelėjo, lyg jaustųsi patenkintas savimi. — Atrodai puikiai.

Ji žinojo, kad negali sau leisti suklysti, todėl drabužius rinkosi rūpestingai: segėjo juodą odinį sijoną iki kelių, mūvėjo juodas pėdkelnes ir vilkėjo baltą šilkinę palaidinę V formos iškirpte, sukirptą taip, kad mažumėlę paryškintų krūtinę ir leistų tik nujausti, kas slepiasi viduje. Sėdėjo dailiai sukryžiuosusi kojas — matėsi tik kraštėlis šlaunies, o baigiamasis įvaizdžio potėpis buvo paprasti, bet elegan-

tiški auksiniai papuošalai. Jis atrodė patenkintas. Ji išlaikė pirmąjį išbandymą, tad meldėsi, kad pavyktų dar kurį laiką sutramdyti jausmus.

— Kam tos pirštinės? — pasiteiravo vyras, tik dabar pastebėjęs, kad ji mūvi juodas šilkinės pirštines iki alkūnių.

— Pamaniau, tau patiks.

Jis vėl nusišypsojo, ir ji suprato, kad jis šaiposi.

— Neklydai.

Vyriškis parodė į kibirėlį su ledu, kurį ji buvo pastatčiusi ant marmurinio stalelio prie sienos, kartu su dviem taurėmis.

— Šampanas! Matau, mes švenčiame, — jis nelinksmi sukriženo.

Ji ištiesė ranką, sukaupusi visą valią, kad nesudrebėtų, ir į abi taures įliejo po šlakelį aukso spalvos burbuliuojančio skysčio. Jis priėjo prie stalo, paėmė taurę ir atsargiai gurkštelėjo.

— Gardu, bet mintis prasta. Manychiau, niekas neturėtų atbukinti pojūčių, sutinki? — tarė ir lėtai nuleidęs taurę pažvelgė jai tiesiai į akis.

— Tu ėmeisi iniciatyvos. Tai gerai. Ar tai reiškia, kad šiandien perimsi vadovavimą?

Ji atsistojo ir ryžtingai prisiartino, aukštais kulniukais smaigstydama minkštą kilimą. Gerai žinojo, ko jis nori, tad brūkštelėjo jam per skruostą pirštu, nenusimovusi pirštinės.

— Taip. Tikiuosi, tu tam pasiruošęs.

Atsakymo laukti nereikėjo. Reikėjo tik kalbėti valdingai, ir buvo tikra, kad jis paklus.

— Nusirenk. Viską. Tada atsigulk ant lovos ir palauk, kol pasiruošiu.

Jis prisimerkė, bet ji žinojo, jog yra patenkintas.

— Ir ką tu su manimi darysi? — pasiteiravo nuduodamas abejingą, nors aiškiai taip nesijautė.

— Kol kas tik pažiūrėsiu.

Ji prisivertė pažvelgti jam į akis. Šios spindėjo iš jaudulio, nors veidas jausmų neišdavė. Jau buvo mačiusi tokią išraišką ir žinojo, kad žaidžia su ugnimi. Ji užgniaužė baimę.

Vyriškis perėjo kambarį ir ėmė lėtai nusirenginėti, atsigręžęs į ją ir nenuleisdamas nuo jos akių. Kiekvieną drabužį tvarkingai sulankstęs dėjo ant kėdės, kol liko visiškai nuogas. Kaip visada, nežinomybė jį jaudino, o ji beviltiškai troško nugaręžti akis.

— O dabar? — paklausė jis.

— Gulk ant lovos, kaip ir liepiau, — kai įgavo pasitikėjimo savimi, jos balsas suskambo stipriau.

Jis nužingsniavo prie lovos su baldakimu kambario vidury; išdidi eisena liudijo jį žinant, jog jo kūnas kone tobulas. Lengvai įdegusi nugara, raumeningi sėdmenys ir ilgos, tvirtos šlaunys būtų nepadarę gėdos ir perpus jaunesniam vyrui. Jis atsigręžė ir atsigulė ant lovos su triumfo šypsena veide.

— Aš pasiruošęs.

Jo balsas prikimo nuo vargiai tramdomo geismo, ji suvaldė drebulį.

— Pažiūrėk, ką tau turiu, — ištare ji ir nutaisė, kaip vylėsi, įtikinamą šypseną.

Iš krepšio ištraukė penkis tamsiai raudonus šilkinus šalius.

— Tavo mėgstamiausios spalvos.

Augant jauduliui, jis ėmė laižytis lūpas. Veido išraiška tapo kone gyvuliška: lūpos pabrinko nuo geismo, akys viltingai blizgėjo.

Ji prisiartino prie lovos, atsargiai ir meistriškai prie medinių lovos kojų iš pradžių pririšo rankas, o paskui ir kojas. Paėmusi penktąją šali, sekundėlę sudvejojo.

Greitai įkvėpusi, moteris pasitempė ir priėjo prie galvūgalio.

— Šiandien bus ypatinga diena — noriu, kad iki paskutinės akimirkos nieko nematytumei.

Jo atsakomoji šypsena išdavė pasitenkinimą savimi, jis aiškiai tikėjo, kad vienintelis jos tikslas — suteikti jam malonumą.

Netarusi daugiau nė žodžio, ji tvirtai užrišo jam akis ir patraukė prie durų. Nuogas vyro kūnas liudijo jo susijaudinimą, vos atpažįstamu balsu jis pasiteiravo:

— Kas toliau?

Ji dirstelėjo į vyrą ir prisivertė atsakyti:

— Dabar turi palaukti. Pažadų, gausi daugiau, nei tikiesi.

Ji nuskubėjo į prašmatnų vonios kambarį, sujungtą su miegamuoju. Per kelias sekundes išsinėrė iš drabužių ir rūpestingai apsirengė kostiumą, ilgų juodų pirštinių nenusimovė. Pasiruošė per nepilnas tris minutes.

Grįžusi į miegamąjį pastebėjo, kad jo aistra nė kiek neatslūgo: laukimas tik dar labiau ją pakurstė. Tačiau kai išgirdo tylų šiugždesį, lydintį jos žingsnius, o vėliau bemaž negirdimą šnaresį, kai du daiktai — vienas po kito — buvo paguldyti ant naktinio staliuko, balse pasigirdo neužtikrinta gaida:

— Ką tu vilki? Maniau, pasipuoši šilku.

Ji pakėlė pirštinėtą ranką prie šalio, juosiančio akis, greitai bei tvirtai trūktelėjo jį ant burnos ir tvirtai surišo.

Vyras sumirkčiojo ir nužvelgė jos kostiumą. Viršūnę

pasiekęs susijaudinimas akimirką sukliudė jam suprasti, ką mato, bet paskui įsistebeilijo į ją su siaubu ir veltui pamėgino sušukti.

Veidą slepianti kaukė atidengė tik akis, kuriose atspindėjo sunkiai suvokiamas jausmų kratinys. Tik tie, kurie ją gerai pažinojo, būtų pastebėję stipriausią iš visų jausmų — plieninį ryžtą.

Ji ištiesė ranką į staliuką prie lovos, kur prieš akimirką pasidėjo švirkštą. Greitai įkvėpusi, pirštinėta ranka praskyrė tamsius kuokštus ant kirkšnies ir įsmeigė švirkštą kuo giliau. Vyruvi beviltingai stengiantis išsilaisvinti, buvo girdėti tik prislopinta dejonė. Ji žinojo, kad dūris nebuvo skausmingas, bet žinojo ir tai, jog jis suprato, ką tai reiškė.

Paskui jis nurimo.

1 skyrius

Vyresnysis detektyvas inspektorius Tomas Daglasas metė žvilgsnį pro buto langą, skubiai žingsniuodamas po kambarį ir rinkdamas vos kelis jam reikalingus daiktus. Paprastai vaizdas, atsiveriantis į plačią, drumzliną upę ir už jos plytintį Grinvičą pamalonindavo akį ir širdį, bet dabar jis privalėjo susikaupti ir negalėjo švaistyti laiko gėrėjimuisi kraštovaizdžiu.

Tikras kvailys, kad per pietus išgėrė dvi taures vyno, nors iš kur galėjo žinoti, kad pirmoji svarbi byla, kai pradėjo dirbti Londono policijoje, pasitaikys kaip tik per jo laisvadienį? Kiaulystės dėsnis ir tiek. Ateinančiomis dienomis jis turės dirbti nepriekaištingai, privalo pelnyti naujosios komandos pagarbą ir pasitikėjimą. Tomui teko prašyti atsiųsti automobilį, nes vidury dienos pavartojo alkoholio — tikrai ne tokios pradžios tikėjosi.

Jis skubiai apsidairė, ar nieko nepražiopsojo, bet įprastinė mantra „telefonas, rakteliai, pinigai, užrašų knygelė, policininko pažymėjimas“ buvo taip įsirežusį į smegenis, kad vargu ar galėtų ką nors pamiršti. Dėl viso pikto keliskart pasitikrino, ar viską turi. Garsiai trinktelėjęs durimis, Tomas nušuoliavo laiptais iš šešto aukšto ir pasiekė dvivėres daugiabučio lauko duris kaip tik tada, kai iš už kampo cypindamas padangas išsuko tamsiai mėlynas automobilis ir sustojo priešais. Atpažinęs vairuotoją, savo naująją detektyvę seržantę Bekę Robinson, Tomas atsidarė keleivio dureles ir įsėdo į vidų. Mašina pajudėjo iš vietos, jam nespėjus nė prisisegti saugos diržo.